

Istentisztelet (az igehirdetés) 2022. április 24-én

Diagnózis és gyógyulás a kereszttel

Énekek:

342,1-3 – Jézus, világ Megváltója...

335,1 – Ó, ártatlanság Báránya...

458 – Aki értem megnyíltál...

346,1 – Győzhetetlen én kőszálom...

230 – Áll a Krisztus szent keresztje...

Lekció: Rm 3,10-26

... meg van írva: „Nincsen igaz ember egy sem, [11](#) nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent. [12](#) Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem. [13](#) Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel ámítanak, kígyóméreg az ajkukon; [14](#) szájuk átokkal és keserűséggel van tele. [15](#) Lábuk gyors a vérontásra, [16](#) romlás és nyomorúság jár a nyomukban, [17](#) és a békesség útját nem ismerik: [18](#) Isten félelmével nem törődnek.” [19](#) Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azt a törvény hatálya alatt élőknek mondja, hogy elnémuljon minden száj, és az egész világ vétkezzék Isten előtt. [20](#) Mert a törvény cselekedeteiből senki sem fog megigazulni öelötte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.

[21](#) Most pedig törvény nélkül Pál jelent meg Isten igazsága, amelyről bizonysgot is tesznek a törvény és a próféták, [22](#) mégpedig Isten igazsága a Jézus Krisztusban való hit által minden hívőnek. Mert nincs különbség, [23](#) mivel mindenki vétkezett, és nélküli Isten dicsőségét, [24](#) Isten ingyen igazít meg az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban lett váltság által. [25](#) Őt rendelte Isten engesztelő áldozatul az ő vére által azoknak, akik hisznek. Ebben mutatta meg igazságát. A korábban elkövetett bűnöket ugyanis elengedte [26](#) türelmében, hogy e mostani időben megmutassa igazságát: mert ő igaz, és igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz.

Alapige: Rm 3,22-25

„Mert nincs különbség, mivel mindenki vétkezett, és nélküli Isten dicsőségét, Isten ingyen igazít meg az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban lett váltság által. Őt rendelte Isten engesztelő áldozatul az ő vére által azoknak, akik hisznek”

Kedves Testvéreim! Nagypéntek és húsvét közelében olvasva Pál apostol római gyülekezetnek írt levelét, külön is hangsúlyt kap előttünk az ünnep lényege, üzenete. Hiszen üdvtörténeti jelentősége van a nagypénteki és húsvéti eseményeknek, nekünk és rólunk szól, ami történt, s hogy miért történt, mi volt Jézus kereszthalálának az oka, célja, mit jelent számunkra az Ő győzelmes feltámadása.

Hallottuk, hogy apostol itt az emberiség egyetemesen bűnös voltáról, állapotáról ír. Leszögezi, hogy **nincs különbség, mindenki vétkezett** – akár zsidó, akár pogány, a választott vagy nem a választott népből való... Nincs miért felsőbbrendűségi tudatot ápolnia a zsidónak (zsidóból lett keresztyénnek), vagy másodrangúként tekinteni magára a pogány származásának. Ma ugyanúgy mondhatnánk, hogy vallásos, nem vallásos, Istent hívó vagy tagadó egyformán nem állhat meg **Isten előtt**. Mert Isten **szent**. Ahogyan hallottuk az igéből, **mindenki egyaránt nélküli Isten dicsőségét**.

A **tükör**, amit itt Isten igéje elénk tart, félelmetes valóságot mutat: **Isten előtt** nincs igaz ember egyetlen egy sem. Az igaz azt jelenti, hogy mindenben megfelel Isten igazságának és elvárásának, tehát bűntelen. Ez a szomorú **kórkép** az emberről, az emberiségről, rólunk. Bűn alatt lenni azt jelenti, hogy ez a romlottság egyetemes, mindenkire kiterjedő... Mindnyájan... valamennyien... *Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent. Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem.* Nincs kivétel. **Isten előtt** egyetlen ember sem igaz. Csokorba gyűjtött zsoltáridézetekkel támasztja ezt Pál alá – láthatjuk belőle, hogy íme, ez már az Ószövetségben is nyilvánvaló tény volt. Ezek vagyunk, erre telik tőlünk. Vétkezünk, velejéig romlottak vagyunk...

De vajon mi következik ebből a felismerésből? Az, hogy vegyük végre tudomásul, vegyük már komolyan: önerőből, igyekezetből, teljesíteni akarással... nem lehet megfelelni Isten követelményének? Ugyanis az embert – minket is – teljesen megrontotta a bűn. Eljutott az egész lényébe, minden porcikájába. *„Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel ámítanak, kígyóméreg az ajkukon; szájuk átokkal és keserűséggel van tele. Lábuk gyors a vérontásra, romlás és nyomorúság jár a nyomukban, és a béke útját nem ismerik: Isten félelmével nem törődnek.”* Valóban „nincsen ember, nincsen, ki ne vétkeznék” – azonban látni fogjuk majd, hogy Isten könyörülő irgalmából itt nem az következik, hogy *pont, vége!*

Kedves Testvéreim, tudom, hogy ezzel a felsorolással szemben jöhetnek az **ellenérvek**: „Igen, de azért mégsem lehet ezt így látni, mondani...” Persze, hiszen **emberi megítélés szerint** lehetnek a cselekedeteink jók, kiválóak, másokat, az emberiséget gazdagítók... De Isten törvényének megfelelő cselekedetekre képtelenek vagyunk – Mert Pál apostol tényként mondja: *a törvény cselekedeteiből senki sem fog megigazulni őelőtte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.* Ő farizeusként megpróbálta, tudja, hogy nem megy.

Még ha valaki élete során sohasem vétkezett volna, akkor sem mondhatná, hogy ő rendben van, számára kész a hely a mennyben, alkalmas rá, hogy Isten üdvösséget adjon neki. Nincs rendben, mert már eleve nincs a helyén, ugyanis **elveszett** a bűneset óta, kizárva a mennyből, elszakítva Istentől... Bizony, bűnben születünk, élünk, halunk meg – hacsak Isten meg nem könyörül rajtunk...

A törvény csak **tényfeltárást** nyújt, de nem megoldást. Meglátatja velem: íme, ez vagyok. Ez az igazi haszna, hogy rámutat: nem megy, nincs rendben az életem,

amíg csak magamra építek. A *törvényből a bűn felismerése adódik*, az, hogy baj van. De jól van ez így, mert mint minden betegségnél, itt is **előbb a diagnózist kell** megállapítani ahhoz, hogy aztán sor kerülhessen a gyógyulásra. Az Úr pedig könnyörülni akar. Ő nemcsak a tényt tárja fel, nemcsak diagnózist állít fel, hanem az Úr Jézus egyben a legfőbb Orvos is, aki a **komplex kezelést** biztosítja. Nem csupán azt, hogy elmúljanak a tünetek, hanem hogy teljesen meggyógyuljon az élet, a szív, a Vele való kapcsolat, újjá legyen az ember.

Kedves Testvéreim, Isten adott megoldást, hiszen **megjelent Isten igazsága** a törvénytől függetlenül a Krisztusba vetett hit által. Adott egy járható utat, ami kegyelemből van. Ami az embernek lehetetlen — mert híjával van az Isten dicsőségének — azt cselekszi meg Isten, amikor **ingyen** igazít meg **kegyelméből**, miután megváltott Krisztus Jézus által.

Mit értsünk az alatt, hogy *híjával lenni, nélkülözni Isten dicsőségét*? Fordíthatjuk úgy is, hogy *szűkölködnék Isten dicsősége nélkül*, ami elsősorban arra utal, hogy Isten az embert a maga képére (ebben benne van az Ő dicsősége is) teremtette. Ezt az istenképűséget veszítette ez az ember, amikor kiszakadt a Vele való kapcsolatból, az életből, mert a bűn miatt a lelki halál állapotába került... (bekövetkezett az, hogy *amelyik napon eszel arról, meghalsz*). Ezért születünk úgy, Tőle elszakadt állapotban, az Éden kertjén kívül, hogy a kárhozatba tartunk, ill. a kárhozatban vagyunk.

Aki úgy gondolja, hogy ez túlzás... mert arra épít, hogy vallásos és tisztességes életet él... eleget tett minden elvárásnak, szabálynak és a gazdag ifjúhoz hasonlóan úgy gondolja, hogy *mindezt megtartottam ifjúságomtól fogva* — megkereszteltek, confirmáltam, templomba járok, ott is házasodtam, megtanultam hívő módon viselkedni... ne felejtse el, hogy ez egyik sem érdem Isten előtt.

Az egyedüli érdem Előtte az, amit az Úr Jézus vállalt értünk. Aki pedig ezt nem így gondolja, annak tulajdonképpen **nincs is szüksége Krisztusra** és végeredményben elutasítja Őt. Jó kérdés, hogy akkor minek imádkozik, minek jár templomba, miért hívja Őt segítségül, ha a maga teljesítményére épít? Ebben az esetben azt is mondhatnám, hogy van egy rossz hírem: **akkor Jézus feleslegesen halt meg**... Hiszen, aki önerőből, cselekedeteivel, jóságával... kedves lehet Isten előtt, annak az Úr Jézusra nincs szüksége, és akkor kár volt a keresztre mennie, felesleges volt magát odaáldoznia, akkor ez egy végzetes tragédia! — De azt hiszem, a legönigazultabb ember is érzi valahol a szíve mélyén, hogy nincs minden úgy, ahogyan mutatja, vagy azt magáról hinni vagy elhíttetni szeretné.

Azonban megoldásként *Isten az Úr Jézust Krisztust rendelte engesztelő áldozatul* (aki egyetlen áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket) — az Ő (helyettes) áldozatáért tekint rám úgy, mintha nem vétkeztem volna. Ő engesztelte ki az Atyát irántam. Az ő igaz voltáért igaznak nyilvánít engem, megigazulttá tesz. Ez történt meg nagypénteken, végeztetett el a golgotai kereszten. Amint a szövetség ládáján lévő aranylemez előtt (2Móz 25,17–22) az engesztelés napján a főpap az áldozati vért engesztelésül elhintette. Ami Izráel számára a

szövetség ládájának teteje volt, az a megfeszített Krisztus az egész világ számára: a bűnhődés helye és eszköze. Isten Krisztusban igent mondott ránk.

Tehát arra a kérdésre kellene keresnünk a választ, hogy **megkaptam-e már a bűn felismerését** az életemben, azt, hogy elveszett vagyok önmagamban – híjával az Isten dicsőségének, kizárva a mennyből? Van-e vágy a szívemben az Ő országa után?

Kedves Testvéreim, Isten gyermekeinek olykor megadatott látni valamit az Ő dicsőségéből – pl. Ezékielnek a prófétai elhívás során, vagy a tanítványoknak a megdicsőülés hegyén, Mózes arca még egy ideig sugárzott is, miután látta Isten dicsőségét. De ezek csak azt a tényt erősítették, hogy az ember híjával van az Isten dicsőségének. Noha feladata lett volna azt megjeleníteni.

Azonban, Isten dicsősége Jézus Krisztusban jelent meg közöttünk. „**Ő Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbára ült**”. (Zsid 1,3). Ő lett engesztelő áldozat a mi bűneinkért. Fogadjuk el, köszönjük meg, szívünk hálajaként ajánljuk fel Neki életünket. *Ámen*